

Skutečné x reálné (a jsoucí)

Přivykli jsme chybnému ztotožňování toho, co je skutečné, co je reálné a co je „jsoucí“. Je proto nezbytné to náležitě pojmově rozlišit. Přitom ovšem si stále musíme připomínat, že to je naše rozlišení a že se asi hned tak nezdaří „přesvědčit“ ani všechny odborníky, natož veřejnost. Reálné je vše, co můžeme nějak považovat za „věc“ (res), a přitom to zcela závisí na našem rozlišování a ovšem také na jazykové konvenci (tedy vždy jen zvenčí, zvnějšku), neboť to je asi hlavním smyslem našeho rozlišování na jednotlivé „reality“, tj. jednotlivé „reálné“ předměty; jde o to, abychom se domluvili na tom, o čem vlastně spolu hovoříme. Skutečné je to, co buď vede ke skutkům, anebo to, co je výsledkem (produktem) skutků, aktivit, akcí, tj. co samo není zcela nezávislé, ale má to jistou svou samostatnost, neboť v našem rozlišování není jen užitečnost, ani jen naše libovůle, a ovšem nejde ani o pouhou konvenci. (A my se budeme pokoušet – v rámci méontologie a na základě jejích přístupů a její argumentace význam slova „skutečný“ a „skutečnost“ rozšířit, jak uvidíme.) A posléze „jsoucí“ je nejen vždy skutečné, nýbrž je také v jisté míře samostatné, neboť je vždy integrováno v jakési „jedno“, a to zevnitř, to znamená z nitra „jsoucího“ samého, nikoli pouze zvenčí. (A nepřesně, někdy přímo mylně může být považováno za *pouze* „reálné“ resp. ztotožňováno s jednotlivou realitou, reálnou věcí.)

(Písek, 130930-1.)